

Karitsalle

Sana hallussa, sp 21.10.2007

Victoria Boyson: For the Lamb

Eräänä päivänä, kun olin rukouksessa, näin Jumalan kaikessa kirkkaudessaan. Hän istui pelottavana valtaistuimellaan. Ja aivan pienen hetken tunsin tämän pelottavuuden edessä sitä tiettyä pelkoa - jumalanpelkoa (Ps.33:8).

Tunsin hänen pyhytensä läsnäoloa yhden ohikiitävän hetken - todella pelottava hän olikin. Hänen läsnäolossaan minun mieleeni nousi kaksi ajatusta, jotka veivät huomioni.

Jumala on kaikki

Ensinnäkin me palvelemme MAHTAVAA Jumalaa, joka todella on KAIKKEA sitä, mitä hän sanoo olevansa. Häntä on syytä pelätä ja kaikkien ihmisten tulisi pelätä häntä. Tunsin olevani syvästi pahoillani jokaisen puolesta, joka ei PELKÄÄ häntä AINOANA Jumalana.

Hän on päättänyt kutsua itseään meidän Isäksemme, mutta silti hän on joka solullaan Jumala, jolla on enemmän majesteettisuutta kuin osaamme maan päällä kuvitella. Kaiken sen palvonnan, ylistyksen ja rakkauden määrän, mitä meistä irtoaa, hän ansaitsee kyllä ja vielä enemmänkin. Hän ansaitsee meidän koko elämämme, hän ansaitsee jokaisen omakseen. Hän totta tosiaan on arvollinen, arvollinen, arvollinen...

Hän on kunnioitusta herättävä, pyhä ja kaunis yli kaiken. Todellakin SUURTA Jumalaa me palvelemme. Mikä etuoikeus meille on suotukaan, kun palvelemme häntä, kun meitä kutsutaan hänen lapsikseen. Mikä etuoikeus meille onkaan suotu, kun saamme rakastaa häntä. Hän on pyhä, vanhurskas ja oikeudenmukainen - kaiken rakkautemme ansaitseva. Hän on todella pelottava kaikessa majesteettiudessaan.

Olen usein miettinyt, mitä tekisin, kun lopulta kohtaisin hänet, ja nyt tiedän varmasti, mitä minulle tapahtuisi - minä sulaisin. Minusta tulisi sula möykky eimitään, mikä tärisisi hänen läsnäolonsa pelosta. Kun makaisin siinä pitkin pituuttani hänen edessään, tietäisin varmasti, että hän vuorostaan täyttäisi minut voimallaan niin että voisin olla hänen läheisyydessään.

Kun istuin sillä tavalla lyhyen hetken kunnioituksen tunteen lamauttamana, tunsin hänen voimansa lataantuvan minuun ja yhtäkkiä olin varma, että siinä Jumalan suuruudessa ei ollut mitään asiaa, joka olisi ollut minulle mahdoton tehdä. Kun hänen voimansa vaikutti minussa, olin todella enemmän kuin voittaja. Minusta tuli peloton ja minä olin täynnä hänen voimaansa.

Hän on Jumala, rakkaat pyhät, täydellinen Jumala. Hän ei ole meidän sätkynukkemme, hän on Jumala. Me olemme hänen lapsiaan, me kuulumme Jumalalle. Meidän oma tahtomme ei kuulu hänen lähelleen, se on hänen kirkkautensa

kasvojen edessä asiaankuulumaton. Hänen kirkkautensa läsnäolossa me sulaudumme häneen, siihen kirkkauden pilveen joka tekee hänestä Jumalan. Meidän luonnollinen olemuksemme jää kokonaan taakse ja olemme yhtäkkiä niin mitättömiä. Mutta kun olemme hänessä ja hän on meissä, olemme kaikkea sitä mitä hänkin on.

Olemme voimallisia, kun olemme hänessä, eikä mikään hänen ulkopuolellaan oleva saa meitä pelkäämään tai murehtimaan - me seisomme vahvoina hänessä. Emme ole mitään itsessämme, mutta hänessä voimme kaiken. Hänen voimansa voi säteillä ja tulee säteilemään meistä niin, että pystymme voittamaan kansakuntia hänen valtakuntaansa.

Kaikki se mitä olemme ja mitä saamme aikaan johtuu hänestä - hän on suuri ja me olemme osa hänen suuruuttaan. Meistä tulee suuria hänen suuruutensa vuoksi.

Tarvitsemme Jumalaa

Toiseksi olin aivan mykistynyt siitä, että tarvitsin Jumalaa. Oli aivan kauheata nähdä, kuinka olin joka solullani vailla Jumalaa. Olin todella synnintekijä eikä minulla ollut mitään vanhurskautta ilman Jeesusta Kristusta. Olin kurja ihminen ja rikkonut liiton Jumalani kanssa. Tunsin todella niin kuin Roomalaiskirje sanoo: *...kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta (Room.3:23)*. Olemme jokainen pois poikenneita.

Meissä ei ole mitään, mikä oikeuttaisi meidät olemaan hyväksytyjä Jumalan edessä ja mitä julmaa huijaamista vihollinen harjoittaakaan, kun uskottelee meille, että voisimme olla hänen edessään kyllin hyviä. Tunsimmepä itsemme kuinka hyväksi ihmisiksi tahansa tai teimmepä miten paljon hyvää tahansa, meidän tekomme, tietomme tai mielipiteemme eivät tyydyttäisi häntä.

Helvetti on todellinen ja me ansaitsemme joutua sinne. Me olemme syntyneet maasta ja olemme luonnostamme kirouksen alaisia (1.Moos.3:17). Mutta kun olemme vastaanottaneet Kristuksen, meistä on tullut uusia luomuksia. *Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi luomus (2.Kor.5:17)*. Emme enää kuulu tälle kirotulle maailmalle. Niin, me elämme tosin siinä, mutta emme kuulu sille (Joh.15:19). Kuulumme Jumalalle. Kuulumme hänen perheväkeensä ja hän on valmistanut meillekin mahdollisuuden elää häntä varten huolimatta syntisestä luonnostamme.

Mutta monet ovat - jopa seurakunnan keskelläkin - tietämättään nostaneet nokkaansa ja halveksineet sitä uhria, minkä Kristus heidän puolestaan on antanut. He ovat omaksuneet uskonnollisuuden ja *he ovat ulkonaisesti hurskaita mutta kieltävät uskon voiman (2.Tim.3:5)*. Kun ylpeys astui kuvaan, se sai heissä aikaan omavanhurskautta ja luottamista omiin tekoihin ja valintoihin ja johti heitä jopa siihen itsepetokseen, että he muka olisivat itse ansainneet Jumalan siunauksia.

Jos huudamme Jumalan puoleen ja pyydämme häntä näyttämään meille todellisen hengellisen tilamme, me ymmärtäisimme, että olemme täysin sokeita, alastomia ja kurjia. Ja vaikka ansaitsemme kuoleman syntiemme tähden, Jumala kuitenkin toimii parhaaksemme pelastaakseen meidät tuomiolta.

Hän ei ainoastaan siedä meitä tai anna Poikansa asiaksi pelastaa meidät. Ei, vaan hän, joka on meidän taivaallinen Isämme ja loi meidät, hän haluaa koko sydämestään pelastaa meidät. Hän rakastaa meitä todella paljon ja tahtoo vetää meidät lähellensä. Häntä kiduttaa ajatus, että hänen pitäisi viettää ikuisuus ilman meitä. Hänen päällään on ahdistus siitä ajatuksesta, että meitä piinattaisiin helvetissä, täysin erossa hänestä ja hänen lohdutuksestaan. Hän haluaa lohduttaa meitä, vahvistaa meitä ja rakastaa meitä.

Varo seurakunta, sinä joudut tuomiolle. Tuomiopäivä tulee. Se tapahtuu kerran ja mikään, mitä teemme oman asiamme puolesta tässä elämässä ei silloin päde (Matt.15:13). Jopa sekään, mitä olemme tehneet hänen nimessään, mutta omasta aloitteestamme, ei kestä. Vain se, mitä olemme tehneet kuuliaisuudessa Karitsalle, on kestävä.

Hän kolkuttaa sydämemme ovella ja pyrkii sisään. Meidän tulee katua syntejämme, luopua nojaamasta omaan ymmärryksemme, kääntyä pois kaikesta epäjumalien palvonnasta ja jättää itsemme kokonaan hänen armonsa varaan - riippuen kiinni hänestä ja vain hänestä.

Kun hänestä tulee koko elämä, kaiken lähde ja rakkautemme kohde, me muutumme. Me tulemme yhdeksi hänen kanssaan, sulaudumme hänen kirkkauteensa, tulemme yhdeksi hänen valtakuntansa kanssa (Gal.3:28).

Antaudu kokonaan

Mitä me menetämme, kun annamme kaiken Karitsalle? Ikuisen elämän helvetissä? Niinpä juuri, sen me olemme menettäneet, kun olemme halunneet elää hänelle - eikä muuta. *Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä (Matt.16:25).*

Emme todellakaan ole menettäneet mitään, kun olemme antautuneet hänen kunniansa kirkastamiseen. Me olemme vain saaneet ottaa vastaan. Hän on elämän antaja, sen elämän joka hänessä on - yltäkyläisen elämän (Joh.10:10). Olemme osallisia hänen elämästään hänen kunniaukseen ja elämme tässä maailmassa hänen yhteydessään. Hallelujaa!

Mikä valtava etuoikeus ja mikä suuri vastuu: ottaa vastaan tosi elämä hänen kädestään, kun annamme oman elämämme hänelle. Sillä hän ei halua vähempää kuin meidät kokonaan, sen että nöyrästi luovutamme itsemme hänen herruutensa alamaisuuteen. Vain häntä palvelemalla löydämme elämän. Elämme oikeasti vain, jos elämme Karitsalle.

Victoria Boyson, Inc. © 2007

www.boyson.org